

[Jens Frandsen.]

kan tilgå udvalget, men forslaget har, som det er udformet her, absolut ikke venstres sympati.

Valbak: Det er vist ikke ramt helt forkert, når jeg siger, at udgifterne her i landet til apotekeryarer er ved at runde 1 milliard kr. om året. Så vidt jeg er orienteret, er det også sådan, at forbruget i de senere år er steget med omkring 10 pct. også på årsbasis. De store og stadig stigende udgifter gjorde naturligvis ikke så ondt, hvis det var sundhed, vi på den måde gik og fyldte os med, men det er jo desværre langtfra sådan — altid da. Hvorom alting er, allerede disse tal siger en del om emnekredsens samfundsmæssige betydning.

Det er da også mit indtryk, at ikke blot brede politiske kredse — det har jo allerede vist sig i dag — men også andre interesse-rede kredse er stærkt optaget af problemerne omkring den farmaceutiske service og dens organisation, ikke mindst efter apotekerlovudvalgets nedsættelse for nu 2 år siden. Et eksempel — kan jeg nævne — er den optagethed af problemerne, som man i stærkt stigende grad kan registrere inden for fagets egne udøvere. I eftersommeren i år arrangerer således apotekere og farmaceuter i fællesskab et flerdagesstævne. Der sigtes, så vidt jeg er orienteret, mod en fordomsfri drøftelse omkring emnet „Samfundets krav til en tidssvarende ordning af lægemiddelvæsenet og dets organisation“. Man kan se af de papirer, som er udsendt, at også spørgsmålet om apotekernes rette status i fremtiden — offentlig eller privat — tages op. I stævnet har arrangørerne sikret sig konfrontation, ikke bare fagets udøvere imellem de forskellige personalegrupper, men også sagkyndige udefra, forbrugere og politikere. Dette var et eksempel blandt flere på den interesse for en bredere debat, som vel nok 1969-udvalgets nedsættelse og dets arbejde har forstærket.

Drøftelser som dem, jeg lige har refereret, kan være nyttige selvfølgelig, for herigen-

nem kan der jo tilflyde 1969-udvalget gode impulser. Det er muligt — og jeg skønner det i øvrigt selv sandsynligt — at vi kan organisere vores lægemiddelforsyning her i landet bedre og også billigere, end vi gør det i dag, men jo tættere man kommer på områdets komplicerede problematik, jo mere forsigtig bør man nok efter min mening være med at stille facit op, inden man har det nødvendige grundlag at beslutte på.

1969-udvalgets kommissorium giver berettiget forventning om, at betænkningen til sin tid vil give os det fornødne grundlag for holdbare beslutninger.

Hr. Kurt Brauer bør efter min mening med andre ord væbne sig med det, man sine steder kalder revolutionær tålmodighed. I et eventuelt udvalg kan vi jo prøve at få noget at vide om, hvor langt 1969-udvalget er nået med sit arbejde, og hvor lang vejen til enden endnu skønnes at være.

Kjær Rasmussen: Inden for samfundets industri- og handelssektor har lægemidlerne i mange år indtaget en særstilling. Loven om apotekervæsenet er udtryk for det offentliges regulering af befolkningens adgang til at købe lægemidler. Industrialiseringen af lægemiddelfremstillingen har billiggjort en lang række nye lægemidler, ligesom en række lægemidler er blevet gjort almindeligt tilgængelige.

Tidligere fremstillede apotekerne selv, som det også før er sagt her i dag, i stor udstrækning de forskellige lægemidler, ofte efter detaljeret forskrift fra lægen gennem den såkaldte magistralformular, hedder det vist. Nu er over 80 pct. af den medicin, som sælges til befolkningen, fremstillet industrielt og sælges som de såkaldte medicinske specialiteter. De medicinske specialiteter er fabriksfremstillede, færdigpakkede lægemidler, som forhandles af apoteket, men uden at apoteket har ansvar for andet end at kontrollere etikettens overensstemmelse med receptens ønske. De medicinske specialiteter omfatter praktisk talt alle de nye effektive lægemidler, som tilsammen udgør de